

Antistrophe.

*Dog, mens han mellem ædle Rester triner,
Han standser med det tankefulde Blik,
Og dvæler henrykt ved det Lys, der gik
Med Seier frem fra Latiums Ruiner.
Blandt sjunkne Templer gjenlød Orgeltoner,
Et Hosiana fra Rotunden klang!
Da greb han Meislen — under Psalmesang
Han formede med Andagt sin Forsoner.*

Chor.

*Nu er den store Mester død,
Hans Haand er kold og stiv.
En uhørt Klage rundtom lød,
Saa uhørt som hans Liv.
Hiint Chor af Muser, han har skabt,
Fra Marmoret sig vandt,
Og tolked' os hvad vi har tabt,
Og hvad med ham forsvandt.*

*Men fra det Tempel, hvor hans Lig
Med Taarer blev sat ned,
En Engleskare hæved' sig,
Og sang om salig Fred.
Og Christus bredte Armen ud —
Et Hosiana lød:
Gak ind, o Mester, til Din Gud!
Stat op til Liv fra Død!*

Thorvaldsens Museums
Smaatryk-Samling 1844

Om TH. M. 63

CANTATE

ved

den nye Studenterforenings

Mindefest

for

Thorvaldsen,

d. 24de Mai 1844.

Ordene af **H. Hertz**; Musiken af **Hartmann**.

Berlingske Bogtrykkeri.

Chor.

Der drog et Bud gennem Landet,
Et Suk med Vindene foer hen;
Fra Östresalt det klang, og end
Ved Vesterhav fra Flyvesandet.
Og over fjerne Lande löd
Den samme Klage: Thorvaldsen er död!

Sang med Chor.

Saa fattig var ei nogen Vraa,
Og Ingen saa forladt,
At dette Bud ei skulde naae
Ham smerteligt og brat.
I Bondens Hytte, Fyrstens Borg,
Ved Strandens Fiskernet,
Enhver fik Part i denne Sorg,
Og har vort Tab begrædt.

Thi over Alle stod han her,
Kun Döden, Alles Lod,
Har atter bragt ham Alle nær,
Og Alle traf dens Bruad.
Derfor man strömmed' til hans Grav
Fra Hytte som fra Borg,
Og Rig og Fattig, Höi og Lav
Sig nærmed' med sin Sorg.

Qvintet med Chor.

Som fra en Menighed i een og samme Kirke
Fra Alles Läber foer
Höitideligt et Chor:
En mächtig Aand har nu hört op at virke.

Recitativ.

Strophe.

En mächtig Aand! Thi Magten blev ham givet,
Den aandelige Magt,
Der kalder Skikkelser til Livet,
Hvor med det Skjønne Höihed er i Pagt.
Mod tvende Verdener han strakte
Sin hvilelöse Skaberhaand;
Fra Hellas' Gudeverden bragte
Hans Marmor det Forsvundnes Aand.
Han greb af den forgængelige Verden
Dens uforgængelige Sjæl;
Dens Skjönhed i dens Liv og Færd
Han löste fra den faldne Capital.